

Speech Haije Stigter, woordvoerder van Samen voor de Buurt

Goedemorgen, mijn naam is Haije Stigter. Ik spreek namens vereniging Samen voor de Buurt, met inmiddels 139 aangemelde leden. Dat zijn geen bezwaarmakers op papier. Dat zijn bewoners, ouders, kinderen, ondernemers en burens die zich ernstig zorgen maken over hun veiligheid en hun leefomgeving.

Laat ik direct zijn. Wij zijn hier onder protest. Onze aanwezigheid mag op geen enkele manier worden uitgelegd als instemming met dit plan of met dit proces. Want dit proces voelt niet als participatie. Dit voelt als damage control na een besluit dat in de praktijk al genomen is.

De locatie ligt vast. De omvang ligt vast. De voorziening wordt voor onbepaalde tijd neergezet. En pas daarna mogen bewoners aanschuiven om mee te praten over de schadebeperking. Dat is geen open dialoog. Dat is bestuurlijke tunnelvisie met een participatiesausje.

De gemeente gebruikt woorden als empathie, zorgvuldigheid en vertrouwen. Maar woorden beschermen geen kinderen op straat. Woorden stoppen geen overlast. Woorden zorgen er niet voor dat ouders hun kinderen met een gerust hart naar school laten gaan.

En laten we eerlijk zijn: het vertrouwen van deze buurt is niet een beetje beschadigd. Het is vrijwel verdwenen. Omdat bewoners al maanden waarschuwen, vragen stellen en onderbouwde zorgen aandragen, maar steeds het gevoel krijgen dat er vooral naar hen wordt geluisterd zodra het te laat is.

Laat ook duidelijk zijn: wij keren ons niet tegen dak- en thuislozen. Mensen in nood verdienen hulp. Maar hulp organiseren betekent niet dat je risico's mag wegpoetsen of problemen mag verplaatsen naar een woonbuurt met scholen, BSO's, looproutes, smalle straten en kwetsbare plekken.

Laten we het beestje bij de naam noemen: het gaat niet alleen om dak- en thuislozen, maar vaak ook om mensen met verslavingsproblematiek en ernstige psychische problemen. Dat vraagt om gespecialiseerde zorg, stevige begeleiding en vooral een plek waar risico's beheersbaar zijn.

De gemeente spreekt over 60 tot 70 bezoekers per dag, met op drukke momenten 30 tot 40 mensen tegelijk. Tegelijkertijd is het aantal daklozen in Groningen in korte tijd sterk gestegen. Dan is de vraag niet of het gebouw beschikbaar is. De vraag is of deze buurt dit kan dragen. En die vraag is niet eerlijk beantwoord.

Juist daarom is een objectieve risico- en omgevingsanalyse onmisbaar. Vooraf. Niet achteraf. Niet terwijl de locatie al vastligt. Vooraf moet je kijken naar scholen, kinderen,

looproutes, bestaande overlast, drugshandel, toezicht, handhaving en de draagkracht van de wijk.

Maar juist die analyse ontbreekt. Scholen in de directe omgeving zijn niet vanaf het begin serieus betrokken. Ouders zijn niet serieus meegenomen. Bewoners worden nu gevraagd mee te denken over veiligheid terwijl de belangrijkste veiligheidsvraag al is overgeslagen: is deze locatie überhaupt geschikt?

Als de gemeente haar eigen criteria eerlijk en objectief had toegepast, dan had deze locatie naar onze overtuiging nooit door de selectie mogen komen. [pauze]

Kijk naar de Spilsluizen. Daar zien we wat er gebeurt als risico's worden onderschat. Meer dan vijftig meldingen van ernstige overlast. Drugsgebruik. Intimiderend gedrag. Politie en handhaving die de situatie niet structureel onder controle krijgen. En inmiddels moet de burgemeester ingrijpen met hekken en gebiedsverboden.

Dat is geen theorie. Dat is de werkelijkheid. En de vraag aan de gemeente is simpel: wilt u die werkelijkheid straks opnieuw uitleggen aan een andere buurt, aan andere ouders, aan andere kinderen?

Stop daarom met doen alsof dit alleen een locatievraag is. Dit gaat over veiligheid. Over vertrouwen. Over goed bestuur. Over bewoners die niet tegen hulp zijn, maar wel tegen bestuurlijke onzorgvuldigheid.

Onze oproep is helder: leg dit plan stil. Toets deze locatie opnieuw. Voer eerst een echte risico- en omgevingsanalyse uit. Betrek scholen, ouders en bewoners vanaf het begin. En neem pas daarna een besluit dat u recht in de ogen van deze buurt kunt verdedigen.

Want veiligheid is geen sluitpost. Leefbaarheid is geen detail. En vertrouwen krijg je niet door bewoners achteraf te laten meepraten over een besluit dat u feitelijk al hebt genomen. Dank u wel.